

Forte *radens

scilicet, afferēs secūdū dei pmissū, cui præministrās, pœnitentiā destinabat purgādis mētibus præpositā, uti qcqd error uetus inqnaſſet, qcqd in corde hois ignorātia cōtamināſſet, id pœnitētia auertēs & *tradēs, & foras abiiciēs mūdā pectoris domū supuenturo spiritui sancto paret, quò se ille cū cœlestibus bonis libēs inferat. Horū bonorū unus est titulus, salus hominis, criminum pristinorū abolitione præmissa. Hæc pœnitentiæ causa: hæc opera negocium diuinæ misericordiæ curās: quod hominī proficit, deo seruit. Cæterum ratio eius quam cognito domino discimus, certam formam tenet, ne nobis unquām factis cogitatisue quasi uiolentia aliqua manus iniiciatur. Deus enim reprobationem bonorum ratam non habens, utpote suorum, quorum cum autor & defensor sit, necesse est proinde & acceptator. Si acceptator, etiam remunerator. Viderit ergo ingratia hominū, si etiam bonis factis pœnitentiā cogit. Viderit & gratia, si captatio eius ad benefaciēdum incitamento est, terrena, mortalis utraq;. Quantulū enim compendij si grato benefeceris: uel dispendij, si ingrato? Bonum factum deum habet debitorem, sicuti & malum: quia iudex omnis remunerator est causæ. At cū iudex deus iustitiæ carissime sibi exigēdæ tuendæq; præsideat, & in eā omnē summā disciplinæ sanciat, dubitandū est, sicut in uniuersis actibus nostris, ita in pœnitentiæ quoq; causa iustitiam deo præstandam esse: quod quidē ita impleri licebit, si peccatis solūmodo adhibeatur. Porro peccatū, nisi malum factum, dici non meretur: nec quisquam benefaciendo delinquit: quod si non delinquit, cur pœnitentiā inuadit delinquentium? Priuatū cur malitiæ officium bonitati suæ imponit? Ita euenit, ut cum aliquid ubi nō oportet, adhibetur, illic ubi oportet negligatur. Quorū ergo pœnitentiā iusta & debita uideatur, id est, quæ delicto deputanda sint, locus quidem expositus lat denotare, sed otiosum uideri potest. Domino enim cognito, ultro spiritus à suo autore respectus, emergit ad noticiam ueritatis, & admissus ad dominica præcepta, ex ipsis statim eruditur, id peccato deputandum, à quo deus arceat. Quoniam cum deum grande quid boni constet esse, utiq; bono nisi malum nō displiceret, quod inter contraria sibi nulla amicitia est. Perstringere tamen non pigebit, delictorum quædam esse carnalia, id est, corporalia, quædam uero spiritalia. Nam cum ex hac duplicis substantiæ congregatione confectus homo sit, nō aliunde delinquit, quàm unde cōstat. Sed nō eo inter se differūt, quod corpus & spiritus duo sunt: alioquin eo magis paria sunt, quia duo unum efficiunt: ne quis pro diuersitate materiarum peccata earum discernat, ut alterum altero leuius aut grauius existimet. Siquidem & caro, & spiritus, dei res: alia manu eius expressa, alia afflatu eius consummata. Cum ergo ex pari ad dominū pertineant, quodcunq; eorū deliquerit, ex pari dominum offendit. An tu discernas actus carnis & spiritus? quorum & in uita, & in morte, & in resurrectione, tantum cōmunionis atq; consortij est: ut pariter tunc aut in uitam aut in iudicium suscitētur: quia scilicet pari